

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

6. fejezet

Elsődleges
Célpont

A fiatal twi'lek lábai kecsesen, szinte hangtalanul követték egymást a méterről-méterre rejtelmesebbnek tűnő folyosón, melynek végpontját két vastos köztársasági katona őrizte. Sejtette, hogy nem fogják csak úgy beengedni, ahogyan a társait sem, ezért az utolsó métereken alább hagyott a síttséggel, Hans erőteljes lépteinek átadva vezetését. A tábornok láttán már menten félre álltak az örök.

Szélesre tárva a bejárati ajtó keskeny felületét.

Az ilyesfajta úrállomásokon a legtöbb helyiségbe tágas, széles ajtók vezetnek, azonban ezt a termet túl kockázatos lett volna így hagyni, oly nagy a katonai jelentősége. Legalábbis a lány számára ez tűnt a leglogikusabb magyarázatnak, mikor a férfi után beengedte magát, hová csak kevesen léphettek.

- Üdvözöllek, Arkam mester – felelte egy magas, ősz hajú tábornokfigura. Éles arcvonásain, a mellkasán ékeskedő medálok, valamint sötétkék szemének tükrében tisztán látszott ez. Hans fejet hajtott előtte, miközben Rya vetett egy alaposabb pillantást is helyiségre.

A terem közepén egy taktikai asztal állt, ahol egy holografikus kivetítés látszott egy olyan rendszerről, melyet ő még csak hírből sem ismert. Körülötte négy ismeretlen alak állt, az egyikük a korábban is említett férfi, ki mellett barnás bőrű, aprócska élőlény állt. S az ősz hajú szerzet nagyon is Yoda mesterre emlékeztette a lányt, amennyiben Myra pontos képekkel szolgált az ismeretlen sorsú legendáról. Vele szemben egy újabb jedi is megpillantott. Egy fiatal nőt, aki kedves arccal nézett a megmentőjére, majd fordította az utolsó ismeretlen alak – a taktikai teremben sorakozó köztársasági örök sokaságát leszámítva – felé zöld szemeit. Ő már egy jóval testesebbnek, s egyúttal kellemetlenebbnek tűnő alaknak látszódott, mintha csak egy szövetbe burkolt hutt tornyosult volna előtte. Ráadásul nem hogy fénykardja, de még csak egy rendes frizurája sem volt, a twi'lek nem is értette, mit kereshet itt ez a férfi.

Bár biztosan nagy sakkmester kellett, hogy legyen.

- Felettébb örülünk, hogy viszontláthatunk – helyeselt a bájos nőszemély a korábban elhangzottakra. Venn nem akart ily kevés ismeret alapján találgatni, de mintha nagyon is lett volna valami... megmagyarázhatatlan a két jedi egymásra irányzott tekintetében. *Tán maga a szerelem lenne?* – A felderítőink már kezdtek felhagyni a kereséssel. Ám félő, hogy a késlekedésnek köszönhetően az ellencsapás már kudarcra ítéltetett – *ha igen, akkor mesterien leplezték.*

- Valóban, a Tatooine nélkül az már kivitelezhetetlen. Azonban hallottam egyet...

- Ő meg kicsoda? – törte meg Hans mondandóját az ősz hajú férfi.

- Én... – felelt volna a lány kissé megszeppenten, de a társai szemszögéből már tán halottnak vélt Jedi mester még azelőtt félbeszakította, hogy elkövetett volna egy végzetes hibát. Méghozzá az időutazásos eszmecserét megelőzően.

- Az új tanítványom, Rya Venn – jelentette ki a jócskán elnagyolt feltételezést Hans, mellyel senki, még a lány sem értett egyet teljes egészében. Ám még a tiltakozását megelőzően eszébe jutott a mondat mögött rejlő logika, miszerint nem valami szerencsés, ha az kedves hallgatóság hátat fordítana az időutazásos történetnek. Ezért inkább csendben maradt, s meglepetten nézte, ahogyan a többiek menten ráncolni kezdték a homlokukat az „*újabb*” szó hallatán.

- Ez esetben üdvözlünk, Rya. Jó, hogy egy újabb taggal bővült a közösségük – mentette ki a nő finom hangja Hanst az újabb slamasztikából.

- Köszönöm, mester. Ígérem, hogy a hasznokra leszek – hajtott fejet a lány.

- Az előbb belekezdte valamibe, Arkam. Megosztanád velünk? – törte meg az ősz hajú férfi a csodás pillanatot. A twi'lek még sosem találkozhatott ilyen sok jedivel.

- Persze – mosolyodott el a férfi. – Mikor fogságba estem, az örök nem szántak nekem valami hosszú életet, ezért nem igazán zavartam őket, amikor megvitatták a rendszeres eligazításaik témáit. Az egyikük sikeresen elkotyogta, hogy van egy előretolt megfigyelőállomás az Vergesso aszteroidaövben – eközben lenyomott egy különös kapcsolót a taktikai asztalon, ahol rövidesen megjelent egy szabvány birodalmi állomás hologramja. Nem ábrázolta épp tökéletesen a helyzetet, de öt ilyen briliáns elme számára ez is bőven megtette.

- Túl kockázatos – vágta rá az alacsony, barnás bőrű jedi mester. – A jelenlegi helyzetben nem veszíthetünk több hajót. Xesh Birodalma már így is a Naboot fenyegeti. Mondanom sem kell, azt a rendszert nem veszíthetjük el.

- Nem is kell megkockáztatnunk – folytatta a mondandóját Arkam. – Jól ismerem az ilyesfajta állomások alaprajzát, több alkalommal is betörtem már némelyikbe. Holnapra küldjétek öt hammert az állomás közelébe, miközben én és a csapatom gondoskodunk róla, hogy könnyű dolgotok legyen.

- Miféle csapatod? Úgy hittük, ők sajnálatos módon odavesztek, miközben téged próbáltak védelmezni az elfogásod napján. Vagy talán tévednék?

- Nem, Zaelon Khar – felelte az apró élőlény felé eresztve szemeit. – Sajnálatos módon, ők valóban elhaláloztak, de azóta már új csapatom van, méghozzá a tanítványom bátor kísérői személyében – kik a Matchmakeren várakoznak. – Már korábban is harcoltunk együtt, alaposan értik a dolgukat. Meggyőződésem, hogy alaposan megkönnyítjük a dolgotokat, mielőtt az öt cirkáló...

- Három – szakította félbe a mondandóját Tiryon, az ősz hajú tábornok, ki még Hansnál is magasabb, legalább fél fejjel. – Nem kockáztathatunk többet. Meglehet, hogy a Tanács téged bízott meg a háború vezetésével, de győzelem a Szenátus érdeke is, akárcsak a tied. Ha valóban harcképtelenné tudod tenni az állomást, mikor megtámadjuk, ennyinek is elegendőnek kell lennie. De ha nem, akkor hálás leszel az elhangzottakért. Különben is, hogy akarod működésképtelenné tenni a bázist?

- Az legyen az én titkom – mosolyodott el a férfi. – Ahogy mondtam, holnap, pontban tizenhét órakor kezdjétek meg a támadást. Mi akkora már félúton leszünk hazafelé - remélhetőleg nem túl megalapozatlan kijelentés után felegyenesedett a taktikai asztal fölül, majd sarkon fordult, hogy mihamarabb a hajójához siethessen. Ám mielőtt még Rya követhette volna, egy női hang törte meg lépteiket.

- Hans... – szólt utána Shae, az alig huszonöt éves jedi lovag, ki egyedül a parancsnoki képességeinek köszönhetően az ittlétét, no meg Arkamnak. S a férfi nyomban meg is állt az édes hang hallatán. – Az Erő legyen veled...

- Remélem is – nevetett fel a férfi, majd illedelmesen maga elé engedte az új tanítványát. Eleinte Rya inkább nem akart előre menni, mivel a visszavezető út még

nem igazán körvonalazódott benne – azért jó nagy ez az úrállomás – de csakhamar rászánta magát, nehogy kínos helyzetbe hozza a mesterét.

Egy nappal később:

- Itt is volnánk... – jelentette ki Hans, amint a kicsiny bárkájuk sikerrel vette a landolás nem túl körülményes akadályát, mindössze annak a helye volt rendkívüli. Hisz ez volt az aszteroidaöv kellős közepén tornyosuló duracélrengeteg szíve. Azonban mégsem festett úgy, mint egy átlagos birodalmi úrállomás. Mintha szélét felcserélték volna a tetejével, s aztán azt kifordították volna, s... szóval egy merőben más, szemmel láthatóan erőteljesebb konstrukciót képviselt. – ... ifjú tanítványom – tette hozzá a megnevezést széles mosollyal az arcán.

- És hogyan tovább, „mester”? – csattant fel Rya úgy, hogy a hanglejtéséből tisztán kivehető legyen a tény, miszerint ezt nem csak a jelenlegi küldetésre, hanem a másik, számára kellemetlenül ható dologra értette. Hiszen az ő szemszögéből alig pár nap telt el Sohta halála óta, ráadásul alig ismerte a férfit. Így, az első benyomásra szimpatikusnak tűnt ugyan, de valami legbelül azt sugallta neki, hogy még elhamarkodott lenni rábízni az életének jelentős részét. Két okból is.

- Nos, te egy helyes, okos lány vagy, aki tanításra szorul. Én pedig egy tanítvány nélkül maradt Jedi mester, aki szívesen segít neked. Szerintem összeillünk, ha nem számítjuk azt a négyezer év korkülönbséget... – próbálta derűsebbre festeni a hangulatot, sikertelenül. – Ha mást nem, legalább próbáljuk meg, sokan összerázódtak már így. De ha mégsem működne, megígérem, hogy nem fogom erőltetni a dolgot. Majd kitalálunk valamit, hogy ne tűnjön úgy, hátat fordított neked a saját mestered, vagy te nem vagy alkalmas rá...

- Nem akarlak feleslegesen félbeszakítani benneteket, – bár akképp is szívesen megtette volna a klón – de ezek mindjárt az ajtóban vannak.

- Akkor mire vársz még, üdvözöld őket! – csattant fel Hans.

Az egykori rohamosztagos örömmel tett eleget a parancsnak, felkapva a padlón található fegyverek legnagyobbikát a fémes talajról, majd lelépve a leszállórampa sima felületén. Előtte két, egyre csak felé közeledő sith katona alakja rajzolódt ki, két ormótlan sugárkarabélyt tartva a kezükben. Bár most már ő sem panaszkodhatott. Elvégre a vészesen fogyó energia végett, kénytelenek voltak hátrahagyni a magukkal vitt fegyvereiket, és a jelen korban használatosakra hagyatkozni.

Melyek sokkal, de sokkal nehezebbek voltak.

- Hol vannak azok a csempészek? – törte meg az egyik férfi érdes hangja az izgalmát, legalábbis azt, ami Hawk annak nevezett. A gyilkolás előtti különös érzetet, mely az idők folyamán egyre kevesebb félelmet tartalmazott, már szinte tetemesen sok rutin mellett. Több tucatszor csinált már ilyet.

- Én nem tudom – tette a mit sem sejtő idiótát a férfi, eleinte. Ennek hallatán a két szerencsétlen megtorpant egy pillanat erejéig. A tökéletes távolságban, s szögben tornyosulva a velük közel megegyező magasságú harcedzett veterán előtt. Aki már alig várta a pillanatot, hogy célra emelhesse a kezében szorongatott fegyvert.

Egy köztársasági gránátvetőt.

Az hozzá hasonló harcosoknak nem teli sok idejébe a halálosztó masinájuk rideg csövének a célra tartása. Sőt, igazán csak kevésbe. Tán a ravasz meghúzása volt az, melyet még ennél is rövidebb időköz övezett, a megbánás és a lelkiismeret furdalás legcsekélyebb szikrájának nélkülözttével. Hawk sokakhoz hasonlóan a „Vagy ő, vagy én!” alapelv lelkes híve volt az első bevetésének legelső óráját követően.

Nem érezte sem hősnek, sem bűnösnek magát a pillanat elérkezteben, mikor a narancssárgás lövedék becsapódott a fémes talajba, s menten darabokra szaggatta a birodalmi öröket. A két férfi valószínűleg nem is tudta, hogy mi történik velük. Nem láthattak többet egy tüzes villanásnál, valamint a következő pillanatban szanaszét repdeső húscafajtájainál. Melyek után nem maradt több mint egy feketés kráter, s a vér, valamint az elszenesedett maradványok gyomorfacsaró özöne.

Nem meglepő módon, azonnal felharsogtak a vészjelzők, az előző, egy sith cirkáló fedélzetén töltött látogatásuk ismét megismételni látszott önmagát. Ám ezúttal hőseink koránt sem voltak felkészületlenek. Még Syrus sem.

A férfi nyomban a társa segítségére sietett, egy kicsiny, de annál halálosabb sugárvetővel, valamint egy vibropengével a kezében. Miközben a sötétszürke fegyver – látszólag – nem is olyan nehéz használata után a padlóra terítette az ellenfeleinek már részben szenes vázát, a kard tökéletes védelmet nyújtott azok ellen, kik valamivel közelebb férközhettek. Ugyanis nem néhány, hanem tucatnyi sith harcos záporozott elő a helyiség valamennyi ajtajából. Feljük fordítva sugárvetőik hosszas csövét, s hevesen szórva a lézerek vöröslő áradatát, miközben a társaikat vakon belerohannak az ellenségébe. Közülük sokan elestek ugyan, ám annál többen jártak sikerrel.

Leon azon kapta magát az egyik röpke másodpercben, hogy mikor felnyársalta az egyik ellenfelét, már folytathatta is a másikkal ugyanezt. A soron következő áldoztat jóval szerencsésebben járt, mint a többiek. A férfi reflexből, s nem valamiféle különös – a Sithre nagyon is jellemző – érzelmi indítatásából cselekedett.

Menten az életére szintén egy vibrokarddal törő harcos fejébe állította a sajátjának világosszürke pengéjét, ezáltal egy gyors, szinte fájdalommentes halált szánva neki. Mindössze egyetlen bökkenő akadt, túlságosan is kemény volt a már vértbefagyott férfi fénylő sisakja. Sehogyan sem szabadulhatott a penge, mintha a legeslegvége menthetetlenül beékelődött volna két érdes fémpánt közé, s a kiszabadításához roppant erő kellett. Melynek Syrus sajnos híján volt. Legalábbis nem elegendőnek ahhoz, hogy időben kiszabadíthassa a fegyverét. Hisz már egy újabb űr is letámadta.

S, azért, mi ezután történt, áldhatja a szerencsésjét.

Eddig sem értette, mi tart eddig a másik két társának. Történetesen azoknak, kiknek ezt a roppant életveszélyes feladatot kellett volna végezniük, miközben ők hátulról fedezik őket. De végre megtört a jég. A következő pillanatban egy fiatal lány ugrott elő a hajótestből, átvetődve Leon felett, majd felnyársalva a férfi sorsát átmenetileg képtessé tévő alakot. A zöldesen izzó penge úgy hasította keresztül a testét, mintha csak egy szuperforró kés szelné a vaj könnyed felszínét – egyúttal ez a kard képezte az egyetlen dolgot, mely még mindig a jövőt idézte. Rya bolond lett volna eltaszítani magától az egyetlen dolgot, mely még Sohta mester hagyatékának

számít. Ezen felül a merőben más felépítés pedig egyedivé, mintsem haszontalanná tette mind a különös szimbólumok által ékesített markolatot, mind a pengét.

Nem sokkal később Hans is elég felkészültnek, s eltökéltnek érezte magát az előjövételhez. Fénykardjával nagyokat, s erőteljeseket csapva szelte az ellenfeleinek özönét, kik csakhamar elfogytak az ádáz lézerözönben, mely a két szilaj kardforgatót kísérte. Persze csak átmenetileg, míg az ellenség nem rendezi a sorait.

Tehát el kell tűnniük, mielőtt ez megtörténne.

Eközben egyik hatalmas csillaghajó suhant elő a csillagok közül a másik után. Khar valóban csak három hajót küldött. Sem többet, sem kevesebbet. A hatszáz méter hosszú cirkálókat rövidesen körülrajzolták a vadászgépek, melyek az érkezést követően rögvest özönleni kezdtek a hangárokból.

A hatalmas, zömök úrállomás csakugyan az ellenséges hadak roppant erejének megtestesítőjeként ékeskedett előttük, ahogyan azt Hans ígérte. A kötelék vezetője hamar el is mosolyodott az örömeiben, s elégedettségében. Egy percet sem kívánt habozni, nem azon kétes tudat által övezve, hogy a fordulópont küszöbéhez értek.

- Össztűz! – kiáltotta magabiztosan a parancsot, mely mindenképp sokak elestébe torkollik majd. A kérdés csak az: Melyik fél harcosai közül lesz ez?

S ahogyan az egyik zöldesen izzó lézernyaláb pattant le a másik után a hatalmas úrállomás irdatlan erejű elhárító mezejéről, minden egy csapára világossá vált a középkorú férfi számára – különös mód a négy tábornok egyike sem vállalkozott a támadás vezetésére. Bármilyen bátor vitéznek – egy valóságos hősnek – is tartotta magát, nyomban a fémes talajba gyökereztek lábai, s üvegessé vált tekintete a félelmében. Jól tudta, ez csak egyféleképpen végződhet.

- Visszavonuljunk? – kérdezte az első tisztje, amint az előttük délcegen tornyosuló fémrengeteg viszonzni kezdte a tüzet. Ugyan a várakozásokkal ellentétben csak kisebb turbólézerekkel volt felszerelve, melyek rövidtávon nem sokat árthattak a kalapácsfejű cirkálóknak, de hosszas percek elteltével már biztosan a teljes megsemmisülésükhöz vezetnek majd. Így ezt addig kell meglépni, míg meglehet.

- Ne – rázta a fejét Tywin. – Adjunk nekik néhány percet.

- Értettem... – ekkor belefagyott a szó egy röpke pillanat erejéig. – Ellenséges vadászgépek közelednek. Mindjárt a nyakunkon vannak!

- Sebaj, addig is leszedünk egy párat – próbálta valamelyest megnyugtatni magát, s legénységét, miközben a vadászgépek felvették a harcot a lehengerlő túlerőben lévő ISF osztályú birodalmi gépekkel. Már az első pillanatban látszott, hogy ez semmiképp sem végződhet jól, amennyiben Hans nem tesz valamit, de azonnal.

Ám ő nem tehetett mást, mint reménykedik ebben. Meredten figyel, ahogyan a szemei előtt egyre csak cikázó lézertűzben sorra hamvadnak el a kicsiny vadászgépek, melyek közül egynek is bőven elegendő átjutnia az ellenség soraiból, hogy az a valamely cirkálója végét jelenthesse. Csupán egynek, a közel öttucatból.

- Gyerünk Hans, találj ki valamit!

Néhány éles kardcsapást követően az utolsó őr is sárgásan izzó penge martalékaként végezte. Egyedül Rya nem volt teljesen meggyőződve a fenyegetés megszűntéről, hiába maradt hallgatag az Erő. Egyszerűen nem volt hajlandó elhinni a tényt, miszerint kevesebb, mint nyolc birodalmival kellett szembetalálniuk magukat a pajzsgenerátorhoz érkeztén. Hisz már a hangárnál is legalább húszan fogadták őket.

- Nyugi, már elfogytak – nyugtatgatta Arkam az új tanítványát.

- Nagyon remélem – felelte enyhén remegve. Valahogy nem tetszett neki az egész. S ahogyan szélesre tárult a roppant helyiség széles ajtaja, azt kívánta, bárcsak sosem történt volna meg. *Bárcsak ez egy rossz álom, egy merő ábránd lenne...*

A teremben nem voltak vaskos birodalmi örök, ahogyan fejedelmek és más haszonleső törvényen kívüliek sem. Mindössze egyetlen ember állt ott, talpig vértben. A tömör, világoszürke páncéllemezek közt azonban nem volt gumi, ahogyan ruha sem. Az alól már a roppant erejű férfi érdes bőre ékeskedett.

Rya csak halványkék szemei csak ezután emelkedtek a férfi arcához, melynek már a puszta ábrázata is rettegéssel töltötte el. Annak érdes, kemény bőrét hegek, varratok, s egyéb kisebb sérülések szabdalták, borzalmas képet adva az éles vonásokkal szabdalt testrészeiről, ugyanis még a homlokát, sőt a fejtetőjét is ezek fedték az idegennek. Tán olyasmiről, hogy haj, nem is hallott már, egy nagyon hosszú ideje.

S az összképet a megannyi bordó, pecsétszerű tetoválás mellett, mégis egyetlen dolog különböztette meg igazán egy háborús veteránétól, kinek a képébe robbant egy repeszgránát: a szemeinek sárgás tűzben égő tekintete.

A fiatal twi'lek ekkor már tudta, hogy soha nem lett volna szabad idejönnie, egyiküknek sem. Aztán megcsapta a körülötte mindent és mindenkit átjáró, nyers félelem. Az egyetlen dolog, mely még az Erőben lakozó zavar mértékét is messze felülmúlta, ugyanis még Hans a tapasztalt Jedi mester is megrettent az előtte tornyosuló ádáz ellenfél láttán. Venn csak mostanra jött, mennyire is peches.

A férfi, ki haragjától és gyűlöletétől fűtve fonta a már számtalan alkarommal félbetört ujjait a fénykardjának barázdált markolatához, nem volt más, mint maga Darth Xesh. Ehhez nem kellett mást tennie, mint belepillantania az Erő tükrébe. Emellett az egy merőben más képet is elé tárt, magát a közeli jövőt.

Ennek köszönhetően pontosan tudta, mikor ugorjon félre.

Nehogy kettészelje a felé heves érzelmekkel vetődő sith vörösösen izzó pengéje, vagy éppen a mestere fényszabljája, ki menten a tűzvonalba vetette magát. S meglehet, hogy csakis a lány életét tartotta szem előtt, ám így is majdnem lehasított a bájos jobb oldali lekkujából egy jó húszcentis darabot.

- Menjetek! – kiáltotta Arkam, ahogyan azt csak a hangszálai engedték, miközben már vadul hadakozott ellenfelével. – Addig feltartom! – nyögte ki egy nagy erejű kardcsapás háritásának kíséretében, s Ryának bármennyire is fájt.

Tudta, hogy mennie kell, de ezt még az előzőnél is nehezebben viselte. Pedig abba a keserű napba is kis híján belehasadt a gyermeki szíve, ám mégis ez volt a legcsekélyebb ár, melyet a túlélésért fizethetett. Hiszen Hans és Xesh között oly hatalmas szakadék tátongott az Erőben, melyet sem ő, sem a mögötte álló két, bátor férfi sem hidalhat át. Méghozzá a legcsekélyebb részben sem.

- Gyerünk sith, mutasd, mit tudsz! – próbálta egy meggondolatlan lépésre sarkallni az ellenfelét Hans, ahogyan a kísérői sietősen, ám annál nehezebb szívvel tűntek tova a szomszédos folyosók egyikén. Feltehetően azon, mely a hangár felé vezetett, legalábbis nagyon remélte. – Csak nem félsz tőlem? Gyere csak! A rólad mondottak alapján könnyű dolgod lesz! – folytatta az egyre reménytelenebb provokálást.

- Hidd el, még annál is könnyebb – felelte Xesh, ádáz kacaj kíséretében, mely keresztülharsogott a vaskos falakon, s ajtókon. Egyenesen Rya lelkébe hasítva.

Bár a Syrus figyelmének jelentős részét lekötötte a feléjük folytonosan özönlő birodalmiak padlóra terítése – legyen az élve, vagy holtan – tisztán látta a fiatal jedi tudatában zajló heves vihart. Tudta, hogy most az érzelmei vezérelték, s a kardmozdulataiban percről-percre kevesebb szerepe volt az Erőnek.

- El kell engedned – jelentette ki megnyugtatóan, minden bizonnyal a vállára is tette volna a kezét, ha épp nem kell a másvilágra küldenie egy birodalmi az abban görcsösen szorongatott sugárvetővel. Aki csakhamar fej nélkül találta magát.

Rya pedig pontosan tudta, hogy neki van igaza. Egyszerűen csak kezdett nagyon belefáradni az egészbe, elvégre ez már másodszor játszódik le az életében. Unta már, hogy ő a gyöngye tanítvány, kinek menekülnie kell, miközben a mestere érte áldozza az életét. *Ő miért nem nőhet fel? Miért nem lehet csak fele olyan erős is, mint Hans? Akkor talán nem kellene futnia, sőt... közösen már le is győzhetnék...*

Gondolatmenetét mindössze egyvalami szakította félbe. Méghozzá az egyetlen közös dolog a két esetben, melyet még át kellett élnie: a választás nem léte.

Bármennyit is tépi magát a történten, akkor sem mehet vissza. Nem nőhet fel, nem válhat lovaggá az egyik pillanatról a másikra. Ráadásul, ha már sor kerül rá, az áldozat sem lehet hiábavaló. Mindhármuknak ki kell jutnia innen, maguk mögött hagyva az itteni veszedelmet, ennyivel már tartozik Hansnak.

Bármily kevés ideig is volt a mestere.

S nem tellett többé néhány percnél, számos kecses kardcsapásnál, valamint temérdeknyi halálpontos lövésen, hogy a hangárhoz érkezenek. Rya el sem tudta képzelni, hogy mi várhat rá a túloldalon.

Tán egy sugárpajzs, birodalmi harcosok özöne, vagy egy újabb sith lenne?

Hamar választ kapott az gondolatai közt egyre hevesebben cikázó kérdésére, méghozzá a létező legrosszabb lehetőség kezdett felvázolódni előtte. Ugyanis az égvilágon senki sem tartózkodott a hatalmas helyiségben, egyetlen személy kivételével, ki mögött egy másik talpig vértben ácsorgó alak is előbukkant egy pillanat elteltével. Egy röpké pillanatra nyomban el is fogta a rettegés, ám hamar rá kellett jönnie, – alaposabban is felmérve őket – mekkorát tévedett.

Elsőként Hawk hasította keresztül az közönséges birodalmi katonák egyikének a koponyáját, a másodikba pedig az idő közben kapcsoló lány vágta bele a fénykardját. Több mint tizenöt méteres távból, ami azt illeti. Erre korábban még sosem volt képes.

- Csak ketten? Ennyire nem lehetnek ostobák... – csóválta a fejét Leon.

- Nem tudhatták, hányan vagyunk. Ráadásul Xesh egy Sith, az erejéhez minden bizonnyal akkora pofa párosul, mint a Bécsi kapu...

- A mi? – csattantak fel mindketten meglepetten. Ilyenről még nem hallottak.

- Lényegtelen... Csak annyit akarok mondani, hogy ő azt hitte, egyedül is elbánik velünk, és esélyünk sincs a szökésre. Akkor miért ugráztatná feleslegesen az öröket egy csata kellős közepén? – ekkorra már javában zajlott a zöldesen és vörösesen izzó lézernyalábok özöne a roppant állomás körül. Amely az irdatlan erejű elhárító pajzsok ellenére is beleremegett az elszenvedett találatokba.

Mivel elsőként Rya lépett fel a Matchmaker vaskos leszállórámpájára, – hátha odabent is akadnak ellenfelek, kik jelenlétét még a lány sem érezte meg – nyomban ki is sajátította magának a pilótafülkét. Elvégre a múltkor sem a pusztá szerencsésüknek köszönhették a túlélésüket, hanem a lány eszeveszett manővereinek.

- Indulj már! – sürgette Hawk, mikor ismét felnyílt a hangárba vezető tömör duracélajtók egyike. Tán maga Xesh volt az, ki feléjük közeledett.

- Várjunk még. Hátha... – hebegte Rya nehéz szívvel, rövidesen könnybe lábadó szemekkel. Melyek halványkék tekintete meg sem tudta közelíteni a gázkart, hát még a kicsiny, reszkető keze. Nem hagyhatott hátra még egy mestert. *Különbem sem érezte Hans halálát, ő nem... még nem halhatott meg...*

A klón bármennyire is értette, min megy keresztül a fiatal lány – megint – legszívesebben székestül ellökte volna a vezérlő felől, hogy saját maga indíthassa útjára a gépet – ugyan nem tudott rendesen hajót vezetni, de ennyit még ő is meg tudott csinálni, pláne kényszerhelyzetben. Ám nem tette, hiszen hallotta a rámpát érő erőteljes lépteket. Az a valami már feljutott, *s nem tehetnek ellene.*

- *De azért megpróbáljuk* – felelt önkéntelenül is a klón a saját elméjében sebesen terjengő gondolatra, majd szorosan megmarkolta a sugárvetőjét.

Készen állva még egy utolsó menetre.

- Azért ennyire nem kell hálálkodni – csattant fel Hans meglepetten a felé meredő sugárkarabély láttán. Nem is sejtette, mily kevesen múltott, hogy a férfi meghúzza a ravaszt. S akkor a lövés minden bizonnyal mellé ment volna, hiszen bolond az, aki könnyű szerrel ki tud ugrani előlük és nem teszi meg.

- De... hogyan? – hebegte Rya, aki a férfi ismerős hangja hallatán nyomban felpattant, s már oda is sietett hozzá. Oly kevés ideje ismerték egymást, s lám, máris szoros kötelék kezdett kibontakozni köztük, tán egy életre.

- Ennek is csak a szája járt – mosolyodott el Hans, majd a lány fején gyengén végigsimította kezét, méltán jelezvén, hogy nincs semmi baj. Venn csakugyan kezdett megnyugodni, még mielőtt rendesen is itatni kezdte volna az egereket.

Újdonsült mestere röstellte is megtenni a következő kijelentést, de ha nem teszi meg, akkor tán sosem indulnak el. – Még életben van, elmenekült a rohadék. Ahogy ismerem, még biztosan hallani fogunk felőle, és ajánlatos lenne minél később. Szóval ajánlatos lenne elhúznunk a csíkot. *Lehetőleg a töltetek robbanása előtt, melyeket úgy két perce helyeztem a generátorra, és nagyjából ennyire is állítottam őket...* – ezt még szívesen hozzátette volna, azonban már sok lett volna a többieknek, és egyébként sem volt szükség további sürgetésre.

Elvégre Syrus már be is izzította a hajtóműveket.

Egyeik zöldesen izzó lézernyaláb csapódott a másik után a megfigyelőállomás szürkés burkába, pontosabban az azt övező energiamezőbe. Az érzékelők adatai alapján a lassan fájdalmasan hosszásra nyúló ostrom meg sem kottyant a pajzsainak, azonban a köztársasági cirkálóknak annál inkább. S Tywin tekintete egyre üresebbé, egyre kétségbeesettebbé vált a mindennél értékesebb energia apadásával.

Mígnem megtörtént a lehetetlen.

Az eddig áttörhetetlennek tűnő elhárító pajzs úgy foszlott szerte egy kékes villanás keretében, mintha ott sem lett volna. Már semmi sem állt a köztársasági turbólézerek elé, hogy egy szép kis, hosszúságú órákon át izzó romhalmazzt hagyhassanak maguk után.

- *Na végre...* – sóhajtott fel Tywin, tudván, hogy ez nem lehet a pusztán véletlen műve, majd az első tisztje felé fordította tekintetét. – Össztűz!

Bármilyen kemény ötvözetből is készült a roppant űrállomás, nem bírhatta ki a rá zúduló lézerözönt, ahogyan semmi más sem, mi akaratlanul is az útjába került. A vastag duracéllemezek, melyek egykoron büszkén ékesítették falait, sorra szakadtak le a heves becsapódások hatására. Mindössze egy haragos lángoszlopot, s egy tatózó lyukat hagyva maguk után. A végkifejlet immár nem volt kérdéses.

A támadást vezénylő férfi úgy vélte, már csak pillanatok kérdése a már különösen strapabíró megfigyelőállomás vesztesége, melyet egy hajónak is könnyű szerrel el kellett volna intéznie. Nemhogy háromnak, keserves küszködés közepette.

Ám ekkor kénytelen volt szembesülni a látvánnyal, melytől vérbefagyott vitéz lelke. Sötétkék szemei akaratlanul is figyelemmel kísérték az egyik zöldes nyaláb útját, egészen a zászlóhajója roppant főlövegeinek egyikéből, az állomás faláig. Azonban az irdatlan erejű becsapódás után elmaradt az ádáz lángözön, és a lehasadó duracéldarabok, hisz a lövést immár egy rejtelmes energiamező fogta fel.

Nem maradt ideje bármiféle reakcióra, még csak egy mély sóhajtásra sem, mikor a még nagyon is harcképes létesítmény állványairól újabb turbólézer ágyúk emelkedtek ki rejtékükről, a kalapácsfejű cirkálók felé fordítva roppant csöveiket. Melyek mellett messze eltörpültek az eddigi sith lövegek, sőt, még a köztársaságiaké is.

- Vissza... – hebegte Tywin értetlenül állva a látottak előtt, hisz már oly közel volt a győzelem. Most azonban kénytelen volt szembesülni a ténnyel, miszerint az előtte elterülő fémmreteg minden, csak nem egy megfigyelőállomás nem. Ezt harcra, öldöklő űrűtközetek megvívására teremtették.

S meg sem kottyantak neki az elszenvedett sérülések.

- Megkezdem az... – felelte az első tiszt, ám a következő pillanatban még maga a lélegzet is belefűlladt, olyannyira sokkolták a soron következő események. Jóllehet, ő még az életben nem látott ennyi birodalmi cirkálót előtörni a hiperűrből, pedig nem lehettek többen nyolcnál. Ám még ezen szám is rettenetesen soknak bizonyult jelen helyzetűben. Három kétségbeesetten küzd hammer ellenében.

- Mire vár még?! – förmedt rá a férfi. A félelme által táplált haragjában csak úgy szikrázott mindkét szeme. Épp, mielőtt leesett volna neki a tény...

- Blokkolják az utat – felelte a tiszt, üres tekintettel. Ő már tudta, hogy vége.

S nem is telt többé néhány másodpercnél, mire az állomás roppant lövegei izzó darabokra szaggatták a jobboldali cirkálót, s ezalatt a környező területekről ideözönlő

hajók már végeztek is a tőlük balra elterülővel. Tán a vadászgépek maradtak az egyetlenek, melyek még megmenthették volna őket a halál keserű torkából, azonban már azokból sem maradhatott valami sok. Nem ennyi vadász ellenében, melyek heves párharcaikor már minden egy ágyú és löveg Tywin hajójára meredt.

- *Hogy lehattunk ilyen ostobák?* – kérdezte magától önkéntelenül is a férfi, majd egy vörösesen izzó lézernyaláb érte a hajótestet, az alsó részén becsapódva, majd a másik oldalán kijőve. Menten kettészaggatva a hajótestet, mely heves lángcsóvák és éktelen robbanások közepette foszlott semmivé a fagyos mindenségben.

Nem több mint fél, a töltetek iszonyatos erejű robbanását követő perc elteltével a Matchmaker sebesen tört elő a roppant „*megfigyelő*” állomás kicsiny hangárainak valamelyikéből. Üstökösként szelve a mindenséget, egészen a pillanatig, mikor berobbantak a kérdéses robbanó szerkezetek. Alapjaiban megrázva a létesítményt, azonban látszólag érintetlenül hagyva a körülötte elterülő fagyos mindenséget. Ám Syrus mégis lassított, sőt, már nem is ő vezette az apró fregattot.

Ugyanis, amint leváltak az elhárító pajzsok, majd egyik zöldes lézer hasított az állomás fémes burkába a másik után, egy újabb csillaghajó süvített ki a hangárok egyikéből, sárgás fénysugarat vonva maga után a mindenség általa átgázolt részeire. Ha hőseink nem is, de Hans könnyedén felismerte a sajátjánál legalább tízszer természetesebb űralkalmatosságot. Xesh személyi cirkálója volt ez, melyeken a Sith legfőbb, – általában – kudarc esetén zajló tevékenységébe kezdett bele.

A lóhalálában történő menekülésre.

- Ezúttal nem menekülhet – motyogta a férfi fehér fogai közt, aztán egy éles kormányozdulatot tett. A kicsiny hajó valamennyi hajtó- és segédhajtóműve együttes erővel toltá az ellenséges hajó irányába, egy parabola ívét leírva a jeges mindenségben. S csakhamar lőtávolságra is értek.

- Add fel, Hans. Nem éri meg! – próbálta jobb belátásra téríteni Syrus, ám már látta, hogy mindez felesleges. Ugyanis a kicsiny, lándzsás alakú cirkáló sárgásan izzó hajtóművei még egyszer utoljára felcsillantak az űrben, fáklyákként beragyogva a teret, majd Xesh széles mosollyal az arcán hagyta el a rendszert.

- Elmenekült – jegyezte meg Rya a teljesen nyilvánvalót.

- Ne aggódj, pontosan tudom, hogy hová megy...

Aznap mindössze két hiperablak nyílt azon kicsiny, hófedte világ felett, melyen még az életében nem járt a fiatal twi'lek. De egyszer mindig is el akarta oda látogatni a Tatoonie-on eltöltött évei alatt. Hiszen elege volt már a két csillag által szolgáltatott iszonyatos forróságból, s akkor még csak nem is értette a „*hideg*” szó jelentését.

Az igazat megvallva, most sem túlzottan.

Minden esetre, ha élete folyamán mégis rálel a kifejezés mögött rejlő vérfagyasztó tartalomra, akkor csak áldhatja a szerencséjét. Hisz az egyet jelentene azzal, hogy túlélte a soron következő eseményeket, melyek végeztével mindkét hajó lángok közt

roskadozva zuhant alá az égboltról. S miközben a nagyobbikról az egyik mentőkabin szállt alá a másik után, Hans megbánta a tényt, miszerint ő nem tartott ilyet. Így hőseinknek nem volt más választása, mint reménykedni a súlyosan sérült hajtóművekben. Melyek, ha már nem is vehetik elejét az újabb fájdalmasnak ígérkező eseménynek, legalább fékezhetik azt valamelyest.

Kik odalentről figyelték a lángcsóvák sebes özönét, nem is tudták, hogy mi történhetett. Alighanem a kicsiny XS stock addig ostromolta a nagyobbik hajót, míg a vörösesen izzó lézerivel darabokra nem hasított annak hajtóműveit. Ám az utolsó pillanatban, mikor már a helyes irányba akart perdülni a szerencse kétes kereke, a pilóta benézett egy utolsó, végzetes lövést. Ennek köszönhetően az ő hajója és éppoly tehetetlenné vált, akár csak a már legyőzött szörnyeteg.

Akárhogyan is történt, már sosem tudják meg.